

Kærlundsvej 25.

Farvel til byen 1940. Kronik i Stiftstidende 1.9.1940. Her fra: Barn af Aalborg. Lions Club Aalborg 1959

Teksten findes også i sin helhed i samlingen.

Det er en vej i udkanten af byen, og da vores hus blev bygget, lå mange grunde endnu hen som haver. Men det er flere år siden, den sidste blev til villagrund, og efterhånden har husene fra den første tid fået et venligt og ærværdigt udseende med vedbend op ad murene og store træer omkring sig.

Jeg vil savne den vej. Der legede jeg med Gunnar og Carl Johan, fra dengang vi var yngste årgang og ikke havde andre pligter end at lege.

Og senere, da vi gik i skole, var vejen rammen om de vilde og hæsblæsende illustrationer, vi lavede til det, vi havde læst. Vi vandt trediveårskrigen der, vi sejlede til Amerika med Columbus, og vi fløj over Atlanten før den lange, tynde amerikaner. Og der var mindre sindsoprivende begivenheder. Vi udgav vejens første avis, der gik i otte håndskrevne eksemplarer, og vi dannede et utal af foreninger. I vejens kældre spillede vi teater, som det hed, og gav stykker, vi selv opfandt. Rollehæfter fandtes ikke, det hele gik som i de gamle italienske maskekomedier – med faste figurer (en ond, en god, en grim, en sjov osv) og så improvisation for resten.

Og det var på vejen, vi stod, da vi var blevet konfirmerede og var mere voksne, end vi vel nogensinde senere bliver det. Da forelskelsen holdt sit skæbnesvangre og alvorlige indtog i vore sjæle, og de piger, ingen før havde regnet for noget som helst, med et blev det centrale i den snakkende gruppe om aftenen.

Personlig forelskede jeg mig i alle pigerne efter tur.

Vejen rummer vores udvikling fra de små drenge, vi engang var, til de små forsøg på voksne mennesker, vi er i dag.... Og nu rejser jeg fra den. Jeg græder ikke over det. Men at miste rammen om de erindringer om drengetiden vil sige, at erindringernes farver falmer, og at man for alvor glider bort fra et afsnit i sit liv. Og hvis man i sådan et afsnit ikke har haft det ondt, er der vel altid noget vemodigt ved at forlade det.